

Хартаганъ да ѝ харижа.“
Майкя Стояну думаше:
„Синко Стоѣне, Стоѣне!
Тя у насъ не ще да доде,
Отъ кума не е простена,
Одъ майкя неповърната;
Но иди, синко, ти у тяхъ.“
Послушалъ ъкъ бѣ млатъ Стоянь,
Тѣ отиде у Калини.
Калина на дворъ заспала,
Ситна ѣ роса избило;
Чуди ся, мае млатъ Стоянь,
Какво ли да ъкъ сабуду,
Мило му да ъкъ сабуду.
Тя ся и сама сабуду,
Тѣ па Стояну думаше:
„Добря ми доде, браче ле,
Ха да си влеземъ вовъ къщи,
Че нема тука млатъ Жо'анъ.“
Па си ся влѣле вовъ къщи;
Готвила, тѣ вечерале.
Па си остави млатъ Стоянь
Ножове на възглаве-то.
Е! че си иде млатъ Еванъ,
Тѣ на порти-те потропа.
А Стоянь скокна, тѣ бега,
Заборава си ножове
Ножове на възглавето.
Ка бѣ ги видялъ млатъ Еванъ,
Тои Калини думаше:
„Либе, 'убава Калино!
Я ся 'убаве премени,
Па 'убаве ся натруфи,
Облечи сукно мораво,
Возъ мораво-то алено,
Врозъ алено-то златено,
Па налеи злата бѣклица

Съ това ли вино червено,
Тѣ накалесай, Калино,
'Сичка-та моя роднина,
И мой-та рода и твой-та,
Тѣ да ни додѣтъ на госте,
Че си е дошълъ деверъ ти.“
Послушала го Калина,
Тѣ ся 'убаве премени,
Па юзе злата бѣклица,
Тѣ накалеса рода-та,
Тѣ имъ ся дошле на гости.
И Еванъ си имъ думаше:
„Дружино вярна, зговорна!
Няшто щѣ да ви попитамъ,
Имамъ си нива зелена,
Научилъ ся е суръ елень,
Нива-та да ми прогазва;
Дали суръ елень утрепа,
Или нива-та ожжна?“
Не бѣ ся никой досетилъ,
Досетилъ бѣ ся млатъ Стоянь,
Тѣ па Жо'ану думаше:
„Побратиме ле Жо'ане,
Ако ти елень дохожда,
Нищо ти зулумъ не стори,
(На сло крогове остави)?
Боле нива-та ожжни,
Суръ елень недеи утрепва,
Ако суръ елень ютрепашъ,
Научи ще ся па други,
Нива-та да ти прогазва.“
Тогѣва стана младъ Жо'анъ,
Тѣ си е фанѣлъ Калина,
Сѣсъ чериъ ъкъ катранъ намаза,
Сѣсъ бялъ ъкъ памукъ налени,
Тѣ па ъкъ младѣ запали,
Тѣ имъ е три дни свѣтила.